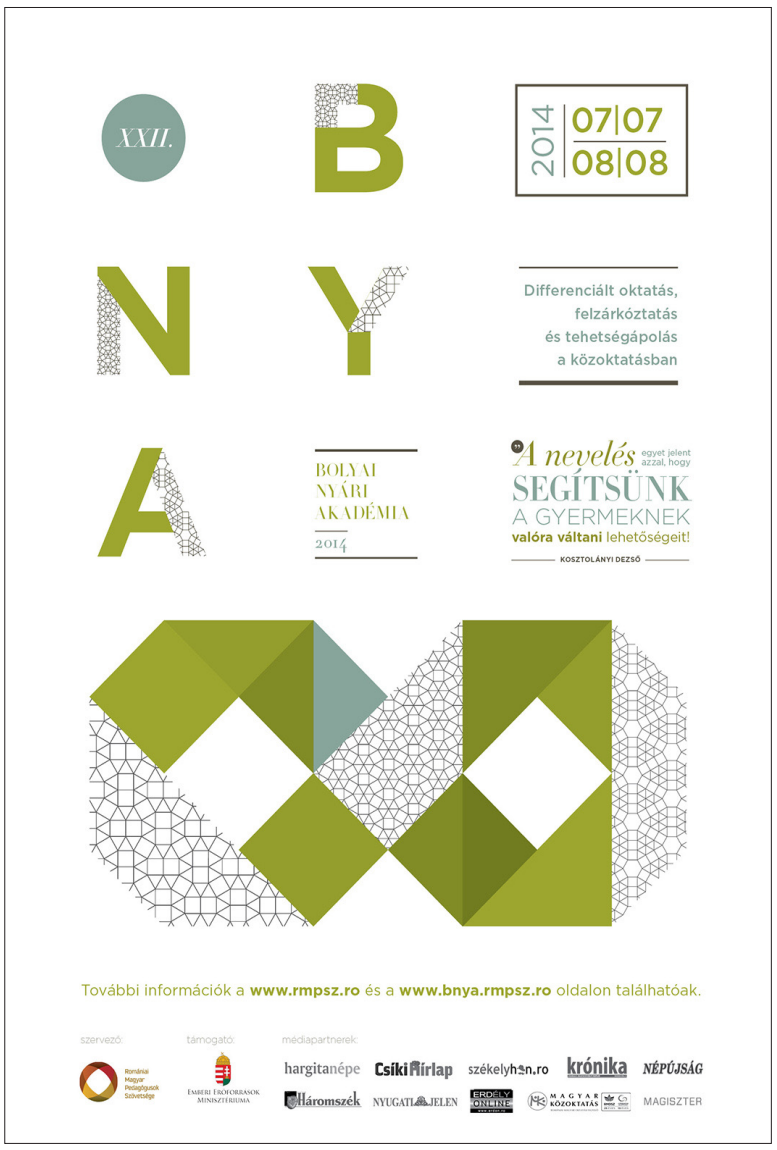
HIRDETÉSEK



A Tanügyminisztérium 4120/2009.05.11. rendeletével akkreditált
Csíkszeredai „Louis Pasteur” Egészségügyi Posztlíceum
a 2014–2015-ös tanévben
általános egészségügyi asszisztens (3 év)
szakon indít képzést, magyar nyelven.
Iratkozni a Márton Áron Gimnázium 51-es termében lehet.
Bővebb információ a 0744–233052-es telefonszámon kapható.
Minőségi elméleti és gyakorlati oktatást biztosítunk!



BESZÉLGETÉS BAJOR PÉTER TEHETSÉGGONDOZÓVAL

A pedagógusi munka örömteli és sikerre kárhoztatott része

Az erdélyi tehetséggondozás lehetőségeiről, módszereiről beszélgettek a meghívottak csütörtök délután a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetségének csíkszeredai székházában tartott szakmai tanácskozáson. A témával kapcsolatban Bajor Pétert, a Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetségének elnökét kérdeztük.



– A Sapientia egyetem Műszaki és Társadalomtudományi Kara a Nemzeti Tehetség Program keretében Mentor programot indított útjára, amelynek révén egyetemi hallgatók és középiskolai diákok szakmai kutatásokban vesznek részt. Mégis amikor a konferencia megnyitóján megkérte a diákokat, hogy nyújtsa fel a kezét az, aki tehetségesnek érzi magát, a kezek csak tétován emelkedtek a magasba. Mivel magyarázható ez, kit nevezhetünk tehetségesnek?

– 14–16 éves korban már feltehető ez a kérdés, hiszen a diákok már el tudják dönteni, hogy melyik az a terület, amely érdekli őket, amiben tehetségesek, és ekkor már meg tudjuk mondani nekik, hogy mely területeken (természettudomány, humán tudományok, művészetek, sport) érdemes tovább fejlődniük, tanulniuk. A tétova kézfelemelést az is indokolja, hogy a diákok keveset beszélnek a saját ügyességükről, kevés elismerést, megerősítést kapnak kortársaiktól, tanáraiktól, ezért nem elég biztosak magukban. Egy komplex tehetségsegítő programnak az is a feladata, hogy erősítse a diákok önbizalmát, önismeretét, stabilizálja a mentális állapotukat.

– Kisebb korban, amikor a diákok még nem ennyire tudatosak, kinek a feladata felismerni, hogy a gyerek tehetséges, a szülőnek vagy a pedagógusnak?

– A pedagógus gyakran több időt tölt a gyermekkel, mint a szülő. Fiatalkorban csak az a feladat, hogy figyeljék a gyermekeket, és azokon a területeken, amelyekben a gyermek érdeklődést mutat, akár már óvodáskorban fogékonyabb a korosztályánál, mert szívesen rajzol vagy többet kérdez, akkor az értő szemű pedagógus vagy a szerető szülő azon a területen újabb élményekhez tudja juttatni. Óvodáskorban még nem beszélünk tehetséggondozásról, inkább élményadásról, impulzusadásról van szó.

– Hogyan lehet megtalálni azt a vékony határvonalat az között, amíg a gyerek még szívesen végez valamilyen tevékenységet, és az között, amikor már ráerőltetik, és muszájból hajtja végre a feladatokat?

– A gyermeket motiválni a legnehezebb dolog. Ezért fontos, hogy a szülővel és a pedagógussal is nyitott kapcsolata legyen a gyermeknek, és a diákok egymást biztassák. Mert ha a barátjától hall valamit, azt sokkal könnyebben elfogadja. Ha egy tehetségprogramban összehozunk a természettudományok iránt érdeklődő gyerekeket egy táborba vagy egy hétvégi programon, akkor ők egymástól sokkal többet tanulnak, egymásnak beszámolhatnak a saját kutatási területükről, és egymást tudják ösztönözni. Az előfordul, hogy egy iskolában a legjobban tanuló gyermeket terheli túl az összes tanár, de ezek a diákok abban ügyesek, hogy jól kommunikálnak, jó a memóriájuk, jó a stressztűrő képességük egy dolgozat vagy felelés alkalmával, úgynevezett iskolai tehetségük van. Ők csak egy csoportja a tehetséges diákoknak, rajtuk kívül sok tehetséges diák van, aki nem jó tanuló, kicsit rebellis, konfliktusokba keveredik, türelmetlen, de ha megkapja a kellő környezetet, akkor rendkívül kreatív tud lenni, és ki tud bontakozni a tehetsége.

– Több tehetséggondozásban foglalkozó szervezetben és programban vállalt vezető szerepet. Hogyan foglalná össze az ezek során végzett munkáját?

– Magyarországon 2008-ban indult a Nemzeti Tehetség Program, amely az egész Karpát-medence lakosságát és diákságát célozza. Ennek része a Nemzeti Tehetség Alap kiírásai, amely évente körülbelül egymilliárd forinttal gazdálkodik. Magyarországon nagy szerepet kapnak az Európai Unió által támogatott tehetséggondozással kapcsolatos programok, a felsőoktatásban tanulók különböző ösztöndíjakat pályázhatnak meg, ezek értéke havonta több százezer forint, ilyen a Camus Hungary program és a Nemzeti Kiválóság Program. A köznevelésben pedig a Tehetség Hidak elnevezésű program működik, amely az iskoláknak kínál a saját programjaikhoz támogatást, illetve táborokat szerveznek, utaztatja a diákokat versenyekre, kutatóintézetek látogatására, pszichológusok által irányított pályaorientációs programokra hívják meg a tanulókat.

– Itt volt az Erdélyi Tehetséggondozó Tanács megalakulásakor is. Külső szemlélőként hogyan látja a romániai, erdélyi tehetséggondozást?

– 2009-ben határokon átívelő tehetséghálózat fejlesztését indítottuk el. Ennek most már több mint 1200 csomópontja – tehetségpontok és tehetségsegítő tanácsok – van. Erdélyben is sok tehetségpont és két tehetségsegítő tanács – az erdélyi és a székelyföldi – működik. Kívülről úgy látom, hogy ez a két erdélyi tanács most indítja a tevékenységét. Örvendetes, hogy megalakultak, ez jelzi, hogy létezik összefogás, de igazából a konkrét tevékenység, hogy közös érdekérvényesítés történjen a tehetséges diákok esetében, közös programokat tudjanak szervezni, támogatókat vonzanak be, még a kezdeti lépéseknél tart. Komoly erőkkel megalakultak, vezetőik nagyon elszántak. Nem szabad türelmetlennek lenni, Magyarországon is 2006-ban alakult az első ilyen formáció, három év múlva indulhatott el az első európai uniós program, öt évvel később a Nemzeti Tehetség Alap forrásfelhasználása, tehát ez viszonylag lassan érlelődő dolog, de utána hosszú távon lesz érzékelhető a pozitív hatása.

– A mai nap folyamán már találkozott diákokkal, pedagógusokkal. Hogy látja, mennyire nyitottak az itteniek a tehetséggondozásra?

– A tehetségfejlesztés a pedagógusi munkának örömteli és sikerre kárhoztatott része. Minden tanár örül annak, ha a diákja megtalálja a saját érdeklődési területét, és abban még sikeres is. Ez nem valami külön tevékenység, hanem a pedagógusi munkának a része, és erre nagyon fogékonyak az itteni pedagógusok. A visszajelzés az, hogy mindenki nagyon egyetért, most már csak az a kérdés, hogy visszatérve az iskolába sikerül-e valamit változtatni, javítani a munkán, mert javítani mindig lehet, nem dőlhetünk hátra, hiszen az újabb generációk egyéni igényekkel érkeznek a pedagógusokhoz.

Háromszéki Eszter